

Prædiken søndag d. 5. juni 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Salme 8,4-10 &

Gospelgudstjeneste med Nardus - God Great God

I dag vil jeg dele et barndomsminde med Jer. Det er underliv vilkårlighed over, hvad man husker fra sin barndom. Der er utroligt meget mere, der er glemt, end der er husket. Hvorfor er det lige, man husker de ting, man gør? Det kommer jeg ikke til at svare på idag, men vi kan da tænke over det.

Vil I med tilbage til min barndom?

Jeg husker, at jeg var på jagtferie sammen med min far. Jeg har ikke været ret gammel. Måske i virkeligheden for lille til at være med, men hans gode hjerte - eller min mors stærke vilje, gjorde udslaget. Jeg kom med på besøg hos noget fjernt familie på Læsø. For nu var jagten gået ind.

Jeg husker det som nogle gode dage, meget anderledes end det, jeg kendte fra min hverdag. Køerne skulle malkes, og vi drak den lune råmælk til morgenmaden. Grisene skulle fodres og i det hele taget var der en hel del arbejde, som jeg blev rodet ind i. Det var f.eks. ret sjovt at hakke roer.

Vi var på Læsø, og gården, som vi var på havde det traditionelle tangtag. Så raske drenges opgave var med en luftbøsse, at skyde gråspurve, for de ødelagde taget.

Det måtte jeg i hvert fald ikke hjemme i vores egen have.

2 af 4

Et af mine bedste barndoms minder er sejlturen fra Læsø til Frederikshavn. Vi har helt sikkert fået pommefrites og røde pølser i færgens cafeteria, for det skulle man have!

Men det bedste af det hele var at stå på agterdækket med min far tæt ved og kigge på stjerner.

På havet er der ikke gadelys, så der kan man opleve, at det er mørkt. Rigtigt mørkt, så man faktisk kan se hvor fantastisk stjernehimlen er.

Jeg så stjernebilleder, mælkevejen og vi så helt vildt mange stjerneskyer. Meteoror, som brød jodens atmosfære og brændte op af luftens friktion på deres vej mod jorden.

Det er overflødig at sige, men det var vildt fascinerende. Og så var det jo et far søn moment, som hænger fast i mig.

Men det var også et af de øjeblikke, hvor jeg følte mig lille og forundret over, at midt i alt dette uendelige svimlende univers, skulle der være en Gud, som havde øje for netop mig og mit liv. - Ja, sådan tænkte jeg allerede, som lille dreng. - Og det gør jeg stadig!

Bibelen beskriver Gud, som skaberen af alt liv. Som ham, der satte stjernerne på himlen, som ham der gav os alle liv.

Jeg ved godt, at mange af os tror, at vi er centrum i verden, Men det er en del af processen med at blive voksen, at man indser, at man nok ikke er centrum, og at der også er andre mennesker, at tage hensyn til.

For mig, er tanken om at Gud, som er almægtig, at han også skulle se og favne mig, en tanke, som får mig til at blive helt stille. Som får mig til at indse, at jeg nok ikke er centrum i hele verden.

Midt i det store hele kaos, som verden også er, ser Gud, hører Gud, favner Gud lille mig... og dig!

Paulus taler om Gud, som så tæt på os, at det er i ham lever vi, ånder vi og er vi.¹

Jeg tager tit mig selv i at tænke alt for stort omkring Gud, og det er det her med, at han er almægtig og har styr på hele verden, det er ganske enkelt svært at trække ned over hvad jeg vil kalde en relation til et enkelt menneske som mig.

Jeg tror, at et af nøgleordene til at kunne forstå og rumme Gud ligger i at vi nemt kan overse, at forholdet til Gud er et intimt forhold.

Det ligger der slet ikke noget lummert i, men det ligger den betragtning, at det er Gud og mig og at det er uendeligt fint.

Vi fejrer i denne weekend pinse.

Det er begivenheden, hvor Guds Ånd falder over mennesker. Det lyder meget dramatisk.

¹ Apg. 17,28

4 af 4

Men det netop historien om, at Gud åbenbarer sig som Ånd i verden, som ingen længere var sikker på havde en fremtid.

Den store skaber Gud, er blevet menneske i Jesus. I pinsen fejrer vi, at han er ånd og er tilstede overalt og i alle mennesker i denne verden.

Det er stort, nærværende og underligt i at tænke på.

Vi kan opleve at Gud er helt nær ved. Fornemmelsen af ikke at være alene. Troen på, at selvom jeg ikke kan overskue mit liv, så går det nok alligevel.

Fornemmelsen af at være holdt af, at være være elsket, det er Gud, der giver den fornemmelse til dig.

Du er elsket og holdt af - og det er uendelig fint mellem Gud og dig!

Amen